

Partiledardebatt

Ulf Kristerssons anförande vid riksdagens
partiledardebatt den 15 januari 2020.

Det talade ordet gäller

Herr/fru talman,

Vi står på tröskeln till ett nytt decennium. Det nya 20-talet har just börjat. Och vi står inför ett år fyllt av både hot och möjligheter.

Måndagens bombdåd i Stockholm och Uppsala visar att vi har en historisk uppgift framför oss: Den grova brottsligheten, utanförskapet, invandringen, den dåliga integrationen, skolmisslyckandena – allt det här kräver vårt fulla engagemang idag, om Sverige ska bli bättre imorgon.

Det är bara om vi gör det vi måste, som vi kan bli det vi vill.

Jag tror på Sverige. Och har gjort det i hela mitt liv. Jag fostrades till övertygelsen att ansträngning och hårt arbete ger resultat, oavsett om det gäller i skolan, idrottshallen eller på jobbet.

Miljoner svenskar är formade av samma ideal: Att problem är till för att lösas. Fungerar inte det man hittills har prövat, så får man pröva något bättre. Lära av misstag, sina egna och andras. Detta borde gälla även politiken.

På 90-talet tog Sverige sig an våra långvariga ekonomiska problem. Då sjuösattes stora reformer som lade grunden för många års tillväxt.

På 00-talet insåg många – både till höger och vänster – att utanförskapet hade blivit Sveriges stora problem. Göran Persson sa att sjukfrånvaron borde halveras. Och alliansregeringen återupprättade arbetslinjen.

Jag grundar alltså min optimism på att vi tillsammans har löst svåra problem förut, och kan göra det igen. Ingen naivitet. Ingen uppgivenhet. Utan realistisk optimism.

De reformer som minskade budgetunderskotten och ökade tillväxten

tog tid. Och arbetslinjen krävde flera år. Därför var det bråttom.

Men vi såg problemen i vitögat och vi talade klartext. Vi stod pall även när besluten var jobbiga att genomföra. Det är bara om man tar problem på allvar, och har en idé om vad som borde göras istället, som man kan leda och lyckas.

Sverige måste nu se potentialen i vår dokumenterade förmåga till framgång. Vi måste gå från ord till handling. För vi är i ett allvarligt läge.

Samhällsutvecklingen är rent sagt förfärlig: Misstron groer. Förtroendekapital devalveras. Glåporden haglar. Ledarskapet lyser med sin frånvaro. Det här är inte mitt Sverige.

Den här regeringen har tappat kontrollen över bidragsfusket och bidragsberoendet. Tappat kontrollen över kriminaliteten och vårdköerna. Tappat kontrollen över invandringen och integrationen. Tappat kontrollen över vilka som ens finns i Sverige. Den här regeringen har tappat kontrollen över samhällsutvecklingen.

De senaste tre åren har 130 människor skjutits ihjäl i nära 1000 skjutningar. Sverige har näst flest dödsskjutningar i hela EU. Sprängningarna saknar internationellt motstycke.

Först var det handgranater. Nu även hemmagjorda bomber. Hus och bilar sprängs. Två människor har dödats, och fler liv riskeras om inget görs. Ett under att ingen skadades av bomberna häromnatten.

Men i fredags, i Uppsala, dödades ett barn. En 16-årig grabb. Jag minns att efter dödsmisshandeln i Stockholm oktober 2007, så demonstrerade 10 000 människor i Kungsträdgården mot gatuvåldet. Men inte i januari 2020. Det här är en sliten fras: Men våldet får inte normaliseras.

Det talade ordet gäller

Samtidigt går välfärden på knäna. Kommuner tvingas säga upp personal, trots att befolkningen växer. Hårt arbetande skattebetalare kan inte längre lita på välfärden.

Cancerköerna har fördubblats sedan den här regeringen tillträdde. Och när allt fler unga mår dåligt, har köerna till Barn- och ungdomspsykiatri tredubblats.

Rapporter om bidragsfusk avlöser varandra. Allt från en irakisk försvarsminister till systematiska felutbetalningar i Malmö. För ett par dagar sedan rapporterade tidningen Hem och Hyra om en kvinna som misstänks ha lurat till sig en halv miljon kronor i bidrag.

Växande problem kräver tuffare prioriteringar. Då ser man över sina planer och fattar nya beslut. Därför kommer Moderaterna imorgon lägga en fullt finansierad extrabudget på finansutskottets bord. Mer pengar till välfärden och Sveriges kommuner. Mer pengar till Polisen och rättsväsendet.

Det blir nu riksdagens uppgift att göra rätt prioriteringar, om inte den här regeringen kan eller vill.

Tar vi inte tag i det här kommer något gå sönder i Sverige, som kanske aldrig kan lagas. Det handlar om skattebetalarnas tillit till samhällets institutioner. Och om människors tillit till varandra.

Herr/fru talman,

I Sverige växer samhällsproblemen för varje dag medan regeringen dividerar om ordningen på sina 73 punkter. Stefan Löfvéns regering klarar varken av att fatta nödvändiga beslut, eller att rätt prioritera våra skattepengar.

I SVT:s mätning hade bara 11 procent av svenska folket respekt för januariöverenskommelsen. Och allt fler ställer sig nu frågan: Har över huvud taget

någonting blivit bättre i Sverige under det senaste året?

Det enda som nu egentligen skulle kunna lösa ut den politiska paralyseringen är ett extraval. Då läggs korten på bordet igen. Svenska folket får fatta ett nytt beslut om hur Sverige ska påbörja 20-talet: "Är ni nöjda eller ska vi byta riktning?". Ett nytt mandat kan ges.

För kan man inte leda landet – ja då ska man inte leda landet. I Moderaterna står vi nu politiskt och organisatoriskt redo att möta väljarna. Sverige behöver en ny regering så fort som möjligt.

Tack!